

C. Petersens Lith. Inr.

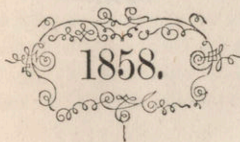
Tjufpojken.

Muntrations-Kalender på Vers och Prosa

för

Ungkarlar.

„Munterhet utan skoj."

1858.

Åttonde Årgången.

Flugorna.

En Flickhistoria.

Motto:

Ei, du verdammte Fliege!
Warte nur bis ich dich kriege...

Götheborg. Tryckt hos C. F. Arwidsson. 1857.

Det var en gång tre alltförsöta unga féer, som sutto tillsammans och pratade och snackade om „ditt och datt“, alldeles såsom jordiska ungmör bruka göra, då de äro eller tro sig vara obemärkta.

Den ena af dem sade:

— Jag har ändå den aldranättaste lilla fot, som finns i hela verlden.

— Och jag, menade den andra, har den mest välformade barm, man kan tänka sig.

— Och jag, inföll den tredje, skulle väl vilja se den, som har så vackra ben som jag.

Bäst de så temligen högljudt sutto och prisade sina behag, kom en ung bonde förbi, som bar en korg med kålhufvuden till torgs; han kunde ej afhålla sig från att högt skratta åt de öfvermodiga unga féerna och sade:

— Min Karin har mycket mindre fötter, en mycket vackrare barm och mycket trefligare ben. Det måtte jag väl veta, ty jag är Petter, hennes fästman.

Féerna blefvo ursinniga öfver den unge bondgossens djerfhet. De ville genast blodigt hämnas på honom,

men den äldsta, och fördenskull klokaste samt lugnaste anmärkte:

— Låt oss hvarken döda honom eller eljest på någo sätt göra honom ondt, annars skulle det se ut som om vi kände oss besegrade. Deremot skola vi tvinga honom att bevisa hvad han sagt. Han skall säga oss hvilke fel din fot har, och hvad som fattas din barm och min ben för att vara fullkomliga. Kan han det ej — och vid vår höga drottnings liljestaf, han skall ej kunn det! — så blir han nästa qvartal upphängd i det hä trädet, med ett par stora kålhufvuden vid hvarje ben.

— Bravo! bravo! ropade de båda andra féerna. V ska' minsann lära honom att smäda vår skönhet! Oc hans Karin förvandla vi i en ful, otäck ödla.

— Och om jag nu vinner min sak? frågade de unge bonden, som ej förlorade modet.

— Då bygger jag dig ett slott, svarade den äldsta i hvilket alla möblerna skola bestå af guld, silfve sammet och siden.

— Och jag, sade den andra, ger dig en säng, hvar täcke skall vara fullsatt med äkta perlor.

— Och jag, tillade den tredje, skänker dig ett tvätt fat, på hvars botten skall vara infattad en ädelste af ett konungarikes värde.

— Topp! sade Petter. Om jag vinner, komme jag således att bo mycket präktigt med min lilla Karin jag skall sofva med henne under ett täcke, hvart ingen prins och ingen prinsessa har maken och sen' s

kommer jag att ha ett tvättfat, på hvars botten ett konungarike sitter. Och allt detta innan nästa qvartals ingång. Nå, tack ska' ni ha — ni ären i alla fall ena sötungar.

— Tänk heldre på, du oförskämde, hur du skall komma att ta dig ut hängande i trädet, med ett par kålhufvuden dinglande vid hvarje ben, och hur illa det skall klä' din Karin att bli ödla.

— Men, invände Petter; rättvisan fordrar, att jag först får se och noga betrakta de skönheter, om hvilkas värde här är fråga. Ni viljen väl ej anmoda mig att köpa grisen i säcken.

Féerna måste, nolens volens, beqväma sig till att visa den unge bonden fötterna, barmen och benen blottade, och han fann dessa delar af en så underbar skönhet, så förtrollande täckhet och så öfverjordisk fullkomlighet, att han började bli helt ängslig för sitt löfte. Han kunde ej se sig mätt på dessa behag, och glömde helt och hållet torget och sina kålhufvuden. Slutligen menade féerna, att det nu kunde vara nog med besigtningen och tillsade honom att maka sig i väg. De å sin sida svingade sig upp på hvar sitt rosenblad, hvilka de förvandlade i trenne luftiga charer, och ett, tu, tre voro de försvunna i rymden, sedan de först uppgjort med Petter, att de vid nästa qvartal åter skulle träffas på samma ställe.

Petter skulle ej hafva varit en så fiffig gosse som han verkligen var, för att icke hans oförsigtiga löfte

skulle hafva satt honom åtskilliga myror i hufvudet. Han funderade hit och dit huru han skulle draga sig ur affären, men han kunde ej hitta på något medel.

— De ha verkligen intet fel! mumlade han otaliga gånger för sig sjelf, och menade dermed foten, barmen och benen; — hur skall jag kunna laga att de få något fel? Ingenting är naturligare än att jag förlorar spelet och vid nästa qvartal med mina egna kålhufvuden vid fötterna hänger i trädet. Ack Karin, Karin! i hvilken kinkig belägenhet har icke kärleken till dig försatt mig! Det är min själ inte lätt att handskas med förnäma damer, och isynnerhet med féer!

Dessa ord yttrade han högt för sig sjelf då han redan stod på torget och en hop madammer samlat sig omkring honom, med kännareblickar granskande hans kålhufvuden. Efter en stund såg han en herre komma spatserande, som så till sägandes ej bestod af något annat än en ofantligt stor näsa. Det öfriga på denna herre var ej värdt att tala om. Hans ben voro så smala och fina som spindelben, och hans armar så korta, att de med de magra små händerna knappt nådde till midten af låret, långt mindre till nässpetsen. Bredvid näsan hade han tvenne små gnistrande ögon, hvilka glimmade och sprakade likt råttögon. Hans hjessa var helt och hållet kal, och endast längst bak i nacken hängde en tofs af tunna gråa hår. Han var från hufvudet till fötterna klädd i rödt sammet med guldborder, och en hel här af betjenter följde efter honom då han skred fram öfver torget. Betjenterna

voro alla oupphörligt sysselsatta att från deras herres näsa bortjaga de besvärliga flugorna, hvilka tycktes finna ett serdeles nöje i att samla sig just på denna förbjudna plats. Petter beklagade den stackars lille herrn af allt hjerta.

— Det lönar visst mödan, utropade han, att ha en sådan präktig, stor näsa, om man derigenom ger packet anledning att välja den till tummelplats för sina lustar!

Den lille herrn hörde detta och kom fram till Petter. Hans näsa kastade en sådan skugga, att alla kålhufvudena betäcktes deraf.

— Min gosse, började den lille herrn; det tycks gå klent med handeln för dig. Du gör visst inga synnerligt goda affärer.

— Inte serdeles, ärevördige herre, svarade Petter i det han lyfte på hatten och gjorde en djup bugning.

— Hvarför kallar du mig ärevördig? frågade den lille.

— Hå kors, svarade Petter ödmjukt, den som eger en sådan näsa, förtjenade åtminstone att vara påfve.

Den lille smålog, men man kunde ej se mycket deraf, emedan näsan öfverskuggade munnen, alldeles såsom en forvagn öfverskuggar ett halmstrå, som ligger på landsvägen.

— Skulle du väl ha lust att komma i tjenst hos mig? frågade den lille vidare.

— Hm! hvarför inte?

— Du skall få god lön.

— Derpå tviflar jag inte.

— Jag tycker om dig.

— Ack och jag tycker utomordentligt om er, herre.

— Man säger, att jag just ej är så ful, sade den lille med en så fåfäng och sjelfbelåten mine, att Petter — som ej kunde förstå hur så mycken egenkärlek och så mycken vanskaplighet kunde vara förenade — var nära att utbrista i ett gapskratt. Det lyckades honom emellertid att beherrska sig, annars skulle han utan tvifvel hafva förspillt sin lycka.

Han följde nu jemte de andre betjenterne den lille mannen, sedan han förut lemnat sina kålhufvuden i förvar hos en god vän. Den väg, som det lilla sällskapet tog, var temligen besvärlig; den förde antingen öfver långa slätter, på hvilka solen lodrätt kastade sina brinnande strålar, eller genom tjocka skogar, der kullfallna stammar ofta spärrade vägen. Slutligen framkom man till en bergig trakt, i hvars midt ett litet palats var bygdt, på det dyrbaraste inredt, men rundtomkring omgifvet af ett tätt nät, så att det såg ut alldeles som om en jättespindel fångat palatset likt en fluga och inspunnit det. Väggarne och pelarne i palatset voro bestrukna med en guldglänsande, klibbig saft, så att en insekt, som ändå funnit medel och utvägar att genomtränga nätet, säkerligen blef fastsittande vid de klibbiga pelarne och väggarne. Med stor försigtighet gick tåget öfver ett slags vindbrygga och öfver den praktfulla marmortrappan in i palatset. Petter blef utskrattad af de andre betjenterne för det han, ännu ej vand vid den nödiga försigtigheten, här och det blef fastsittande med sina kläder.

Den lille herrn slog sig beqvämt ned på en purpurröd sidensoffa och tycktes ämna taga sig en liten tupplur. Men hans otur lät det ej komma derhän. Knappt hade han lutat sitt hufvud mot kuddarne, innan ett fint surrande lät höra sig i en aflägsen vrå af rummet. Surrandet kom närmare, och slutligen slog sig en liten bevingad gäst ned på näsan, hvilken likt ett stort hvitt berg låg på den röda kudden. Den lille flög upp, sprattlade med de små benen, slog omkring sig och skrek:

— Der är återigen en fördömd satan! J hundar! vänta bara, jag skall låta piska er bruna och blå; hvarför passa ni ej på bättre!

Och dermed lät han på det jemmerligaste piska och pina de sex betjenterna, hvilka just haft vakt vid soffan för att bortjaga flugorna. Petter tänkte för sig sjelf: hå, hå! den här tjensten är ändå inte så alldeles lätt.

Sex andra betjenter fingo nu inträda, och dessa genomletade, innan de intogo sina platser, hvarje vrå i rummet, tittade i hvarje veck och ruskade på hvarje kudde, för att spana efter flugor. Då de ej funno några sådana, satte de sig ned bredvid soffan och började fläkta. Men all deras försigtighet var förgäfves; äfven nu infann sig en fluga, och dessa sex fingo undergå samma straff som kamraterne.

Den lille kastade sig fram och tillbaka och tjöt af smärta och förargelse.

— Petter, ropade han; var du den förste trogne

tjenare, som jag någonsin haft, och jag skall öfverhopa dig med guld. Håll flugorna på afstånd, och du skall bli min son och arfvinge. Petter! Petter! rädda mig! Ack, jag kunde ju vara så lycklig! Jag eger skönhet, rikedom, makt. Men flugorna, de fördömda flugorna! Om de blott ej funnes till. Jag dör — jag förgås, jag tar lifvet af mig, bara för flugornas skull!

Så jemrade sig den lille herrn, och det var nära att han ryckt af sig de få gråa hårtestar, som han ännu hade i behåll.

Petter hade såder sina små funderingar om hela denna sak. För det första syntes det honom redan oförklarligt, hvarifrån flugorna åter alltid kommo, då ju alla upptänkliga medel användes för att bortjaga dem, och för det andra förekommo honom flugorna alldeles icke såsom vanliga, alldagliga flugor, utan han trodde, att de vid sina tillfällen kunde vara något helt annat än flugor. Men han behöll vackert och försigtigtvis sina betraktelser för sig sjelf och afvaktade blott tiden då han skulle tillträda sin befattning. Denna kom snart, och natten förut gömde han sig i en vrå af rummet, för att se hvarthän det sällskap tog vägen, som hvarje afton kom för att fördrifva tiden för den lille herrn.

Detta sällskap bestod af ett antal mycket vackra unga flickor, hvilka dansade, sjöngo och spelade i salen och derunder förtärde en stor mängd slisk och sötsaker samt drucko sött vin dertill. En i sender af dessa lättfärdiga sötungar satte sig på den lille herrns knän,

klappade hans haka och kinder och lät den ofantfiga näsan hvila på sin barm. Detta beredde den lille herrn ett oändligt nöje. Derjemte hade flickorna helt tunna klädningar af flor och gaze, alldeles som om de varit af spindelväf, och då de dansade och fladdrade genom salen, uppkom ett fint läte, liksom när en hop flugor surra kring en sockerskål. Sällskapet qvarstannade vanligtvis tills midnatten, tilldess den lille herrn alldeles drucken fördes in i sin sängkammare; derefter dröjde det ännu en liten stund, hvarunder flickorna ensamma qvarstannade i den igenlåsta salen, och derpå voro de plötsligt alla borta, och ingen visste hvart de tagit vägen.

Knappt befann sig således Petter jemte flickorna instängd i salen, innan han varseblef, att de sammanträdde i en krets, fattade hvarandras händer, dansade rundt omkring och sjöngo:

Flugor äro vi,
Sötsaker älska vi,
Hoppa och dansa
Och surra och svansa
Kring skålar och fat,
På dryck och på mat.
Flugor äro vi,
Grannlåt älska vi;
Lätta och nätta
Vi hoppa och sprätta,
Vi göra oss fina,
Vi skratta, vi flina
När det lyckas oss att
Göra spratt uppå spratt.
Vill man oss ta' fatt,

Jo vackert... god natt! —
Man kommer till korta:
Vi vipps äro borta
I hvinande fart,
Och ingen vet hvart.
Vi låta ej gripa oss,
Låta ej knipa oss...
Nej, nej, nej,
Det göra vi ej.
Så har hittills det gått, så skall alltid det gå,
Till verket fördenskull, j systrar små!

Och nu stannade de, sågo skrattande på hvarandra och dansade sedan ännu ett par gånger i ring.

— Ja, utropade den ena, som Petter förklarade för den vackraste, vi föra ett lif så trefligt, som muntra flugor nånsin kunna önska sig. Vi lefva på en gammal rik narrs bekostnad, och drifva till på köpet rätt duktigt med honom för allt det goda, som han bjuder oss på.

— Det är rätt åt honom, den otäcke långnosingen! sade en annan, som i ett glas ännu fann några droppar likör, dem hon uppslickade. Jag har lärt känna många gamla fula förälskade herrar, men ingen så rysligt vedervärdig. Jag fick riktigt ondt då han i qväll med sin näsa snokade omkring på min barm.

— Nå, desto värre bör du nu som fluga kittla denna näsa! ropade en tredje.

— Lita på det, menade den förra; ni behöfva ej vara ledsna, jag skall minsann inte skona honom. Usch, jag skall med verklig mordlystnad krafla omkring på hans näsa. Han skall inte kunna ta' reda

på om det är en fluga eller en drake, som plötsligt kommit i ansigtet på honom.

— Bravo, bravo! ropade de andra. Du stannar således qvar denna gången.

— Jag stannar qvar. Laga nu bara, att ni komma härifrån. Det börjar redan dagas.

Dermed öppnade hon ett fönster, och, förvandlade i flugor, togo samtliga flickorna, med undantag af den ena, som stannade qvar, sin väg genom fönstret. Den lilla vackra ungen blickade länge efter systrarne, derefter stängde hon fönstret och trädde tillbaka i salen.

— Nu vill jag också göra min toilett, sade hon.

Dermed framtog hon en skål med vatten, gjöt ur en kristallflaska några droppar jasminessens deri, framsatte en stor i silfver infattad toilettspegel och ställde tvenne ljus på hvardera sidan; derpå började hon plocka utaf sig sina fina tunna florskläder, det ena plagget efter det andra, och stod der slutligen, såsom en blyg ungmö en gång uttryckte sig, „barfotad ända upp till hakan“.

Då kunde Petter ej längre hålla sig, utan utropade:

— För knäfveln! det der är min själ den vackraste fluga, jag nånsin sett.

Den stackars flugans förskräckelse då hon hörde dessa ord, är omöjlig att beskrifva. Hon sprang allt hvad hon förmådde efter sin slöja, insvepte sig i densamma, snurrade omkring allt fortare och fortare, hvarvid en besynnerlig, surrande ton hördes, och derefter var hon plötsligt försvunnen, utan att Petter, som ha-

stigt sprungit fram från sitt gömställe, kunde upptäcka hvart hon tagit vägen. Endast spegeln, tvättskålen och ljusen bevisade honom, att han ej drömt; ty han måste beqväma sig att sjelf ställa undan sakerna och städa salen. Han gjorde detta utan att knota, ty han sade för sig sjelf:

— Jag vill ej förråda flugornas hemlighet, måhända kan jag begagna den till min fördel. En klok karl föraktar icke ens den obetydligaste varelses bistånd, således ej heller jag en flugas.

Den dag, som följde på denna natt, förflöt lugnt. För första gången kunde den lille herrn fullkomligt ostörd taga sin middagslur. Han tillskref detta lyckosamma förhållande sin nye betjents vaksamhet, och öfverhopade denne med loford och tacksägelser. Petter bugade och menade, att han blott gjort sin skyldighet.

Då aftonen kom, väntade den lille herrn sina „damer“, men dessa uteblefvo. Intet steg rörde sig i salen, ehuru alla ljusen voro tända och borden voro öfverfyllda med vin och konfekt. Värden gick oroligt upp och ned och ropade: „Hvar hålla mina damer till? hvarför komma de ej?“ — Men ingen kom.

Petter ensam kunde förklara skälet till deras uteblifvande. På vanlig tid hade de nitton flugorna infunnit sig och till sin stora förvåning funnit fönstret stängdt, hvilket alltid eljest den som qvarstannat brukade öppna. Men den stackars flugan, som i dag hade vakten, hade ej vågat sig fram; hon satt i en vrå högst uppe vid taket och tordes under hela dagen ej

lemna detta sitt gömställe. Då ingen öppnade, började de andra flugorna ana oråd och makade sig undan. På så sätt förgick qvällen högst bedröfligt för den lille herrn, som ej visste hvad han i sin ensamhet skulle taga sig till. För att förströ honom, berättade Petter händelsen med de tre féerna.

Den lille herrn hade mycket roligt deråt och sade slutligen:

— Sådana dumma tossor, de der féerna! Talade väl någon enda af dem om sin näsas skönhet? Nej! Och likväl är och förblir näsan den vigtigaste och betydelsefullaste delen af menniskokroppen. Är näsan vacker, så är allting vackert. Hvad vill det säga, att ha den vackraste fot! Dumheter! Hvad är en fot? och en barm se'n? och ett par ben till på köpet! Hur kan ett något så när hyggligt fruntimmer vilja skryta med sina ben? Men de der féerna äro föraktliga varelser, som lefva som om hvar dag vore den sista, utan all sedlighet och ordning. Det passar ej för en hygglig karl att umgås med dem, och jag undrar storligen på, min käre Petter, att du kunnat inlåta dig i en så lättsinnig och dum affär.

— Emellertid, nådig herre, har jag nu en gång råkat i denna förlägenhet, svarade Petter blygsamt.

— Se till hur du kan dra' dig ur spelet, sade husbonden. Mig angår för öfrigt, såsom du väl finner, hela saken alls icke.

Härmed var samtalet slutadt. Men flugan hade uppe i sin vrå hört alltsammans.

Då den lille herrn gått till sängs och Petter var ensam i salen, samt, med hufvudet lutadt mot armarne, som bäst öfverlemnade sig åt sina sorgliga tankar och funderade på hur han skulle bära sig åt för att uppfylla de trenne féernas vilkor och derigenom göra sig och sin Karin rika och förnäma; och han dervid alltid kom till det resultat, att detta skulle bli honom omöjligt, isynnerhet som redan tre fjerdedelar af den utaf féerna bestämda tiden var förfluten — då kände han plötsligt en liten mjuk hand på sin skuldra. Han såg upp, och den förvandlade flugan stod framför honom.

— God afton, lilla mamsell, sade han.

— God afton, Petter, svarade hon.

— Kors, min vackra mamsell, hur känner ni mitt namn?

— Åh, jag känner nog mer än det, må du tro, sade hon småleende. Så till exempel vet jag, att du just nu funderar på hur du skall kunna hjelpa dig ur en svår klämma.

— Så förhåller det sig min sann verkligen.

— Nåväl, Petter, låt oss tala öppet med hvarandra. Jag vet, att det var du, som i går lyssnade på mig och mina systrar. Vårt öde ligger i din hand. Förråder du oss för den gamle otäcke egaren till detta palats, så låter han, till straff för det vi bedragit honom och emedan han dödligt hatar allt hvad flugor heter, utlemna oss till den stora spindeln, som bor här i närheten och är på långt håll slägt till honom. Detta öde vore förfärligt.

— Men hur kan ni tro, att jag skulle kunna göra något sådant? utropade Petter.

— Åh, ni menniskor ären kapabla till allt, svarade flugan. J bestryken löfruskor med lim, på det vi må fastna deri och ömkligt försmäkta; J framställen under allahanda lockande utansidor gift, på det att vårt omisstänksamma slägte, hvilket såsom gäster kommer i era boningar, på det grymmaste sätt må omkomma. Ärligast ären j då j öppet uppträden såsom mördare och med flugsmällan slån efter oss.

— Det ligger något sannt i denna anklagelse, sade Petter fundersamt. Men, min söta mamsell, har ni kommit hit till mig midt i natten, för att tala med mig om gift och flugsmällor?

— Nej bevars; jag har ett förslag att göra dig.

— Och det är?

— Om du, återtog flugan något tveksamt, ej till vår undergång begagnar din kännedom om vår hemlighet, utan tvärtom fortfarande låter oss husera här såsom hittills, så skall du af oss erhålla en gåfva, som skall bli dig till stor nytta. Vi flugor hålla ord.

— En kyss på saken, söta mamsell! sade Petter, och sedan han erhållit den, anmärkte han, att han aldrig trott det flugorna kunde kyssa så bra.

— Men den stackars lille herrn! utropade Petter slutligen; hans qval skall räcka i evighet.

— Tro inte det, svarade flugan; då vi ätit honom fullkomligt utfattig, lemna vi honom i ro och bege oss till ett annat ställe. Men så länge han ännu har en

butelj sött vin i sin källare och en enda smula konfekt i sitt skåp, komma vi hit och kalasa. För så mycket nöje om natten är det lilla kittlandet på näsan om dagen just ingen farlig sak. Mången gammal vällusting får vidkännas helt andra efterslängar af sina glada stunder.

— På det hela taget har ni rätt, älskvärda mamsell.

— Nåväl, du tiger således?

— Jag tiger som muren.

Flugan var nöjd dermed, och Petter och den vackra flickan roade sig rätt bra tillsammans hela natten igenom. Petter tänkte: Min älskade Karin är långt borta, hon får ingenting veta — och för öfrigt, med en fluga kan man ju omöjligt synda.

Nu kommo natten derpå de nitton flugorna och blefvo insläppta. Den tjugonde förstod att lugna dem, utan att dock meddela dem sanningen. Den lille herrn var mycket glad då han åter hade sina „damer“ hos sig. Han drack i glädjen så omåttligt, att han tidigare än vanligt måste föras till sängs.

Då han var borta, dansade de vackra flickorna som vanligt och sjöngo:

Flugor äro vi,
Sötsaker älska vi, o. s. v.

— Ack! sade Petter för sig sjelf; om jag ändå kunde förvandla mig i en med lim bestruken löfruska, så att alla dessa täcka varelser blefve fastsittande vid mig! Jag skulle min själ inte låta någon enda af dem försmäkta, det är säkert det.

Men de försvunno alla utom en, och denna gång var det en liten brunett med stora svarta ögon; hon surrade ännu ett par gånger omkring i salen och sedan var hon ett, tu, tre uppe vid taket.

— Den der tycks vara alltför sömnig för att ännu göra toilett, mumlade Petter. Det var skada, ty just hon skulle utan slöja ha tagit sig serdeles väl ut.

Han aktade sig noga att förråda sin närvaro.

Så gick det ännu ett par veckors tid — det var just de sista, som Petter hade qvar — då inträdde hofmästaren till den lille herrn och sade med bedröfvad mine:

— Nådig herre, nu är det slut med herrligheten. Visthus och källare äro toma. Era fordringsegare, åt hvilka ni förpantat ert palats, vilja ej vänta längre, och i morgon bittida bli vi körda på porten. Vi ha ingenting att luta våra hufvuden emot.

— Luta han gerna för mig sitt i knäet på hin ondes mormor! utfor den lille herrn. Hvad mig beträffar, så är jag en ung vacker kavaljer och skall göra lycka öfverallt hvar jag visar mig. Jag är icke ledsen för den saken. Låt packa in mina saker; i morgon bittida beger jag mig på resan.

Flugorna blefvo, såsom de förutsagt, borta då det visade sig, att visthuset och källaren voro toma; men den ena glömde ej att uppfylla sitt löfte. Då alla begifvit sig bort, återvände hon ensam och lemnade Petter en liten ask af elfenben och guld, i det hon sade:

— Denna ask innesluter en tjenstvillig ande, åt hvilken du kan anförtro de svåraste uppdrag, dem han punktligt skall utföra. Farväl! Tänk emellanåt på dina tacksamma väninnor, flugorna.

Petter tog asken, lade den bredvid sitt öfriga bagage och begaf sig på väg till hemmet. Han behöfde tre dagar och tre nätter innan han framkom. Det var just sista dagen af qvartalet som han anlände hem.

— I morgon, sade han för sig sjelf, i morgon vänta féerna mig, och jag vet ännu inte det mindsta hvad jag skall säga dem. O, Karin, din och min död är säker!

Vid denna suck utkom hans fästmö ur hyddan, smekte och pussade sin återfunne vän, tröstade honom, förde honom in i stugan samt framtog ur hans rensel alla de saker, som han fört med sig. Då hon fick se asken, frågade hon:

— Kors, hvad är det der?

— Åh! svarade han misslynt; hvad det är? En fluga har gett mig den der tingesten, den skall innehålla en tjenstvillig ande, som skall utföra alla mina befallningar. Men jag är inte dum nog att tro på sådan strunt. Hvad kan en stackars varelse, som sjelf ingenting har, skänka bort!

— Låt oss ändå öppna asken, sade Karin.

— Gerna för mig, svarade Petter.

Karin lyfte locket af asken; då kröp en liten rosenröd fluga ut, satte sig på locket samt började putsa sina små ben och vingar.

— Ack så söt, så nätt! ropade den unga flickan och slog ihop händerna. Aldrig har jag sett en sådan liten vacker fluga.

— Jag skulle önska, sade Petter, att hon genast ville bege sig åstad och flyga till de tre féerna samt undersöka om det verkligen ej finnes något fel på de ifrågavarande kroppsdelarne.

Då flugan hörde dessa ord, satte hon sig på bakbenen, alldeles såsom för att höra bättre, och då Petter slutat, flög hon ofördröjligen sina färde.

Hon blef borta hela natten och återvände först morgonen derpå. Då Petter vaknade, satt hon på hans hufvudgärd, och en fin röst hviskade:

Den första har tyvärr, hå, hå!
En liktorn på sin lilla tå.

Den andra har — o hvilken harm! —
Ett hårstrå på sin liljebarm.

Den tredje är så söt och täck,
Men har uppå sin vad en fläck.

— Kors för tusan! ropade Petter och sprang upp; det var präktigt att få veta. Men hur knäfveln har du fått reda på det der? Jag märkte minsann inte det ringaste.

— Emedan du ej har hundra ögon såsom jag, svarade flugan.

— Det är sannt, jag har endast tvenne ögon, återtog Petter; och sedan, då jag på riktigt nära håll

betraktar vissa saker, så dansar det omkring för dessa två ögon, så få dessa ögon en viss svaghet, en viss otydlighet — jag kan sannerligen inte förklara det.

— Besvära dig heller inte, sade flugan, utan begagna dig af de meddelanden jag nyss gjort dig. Féerna äro redan samlade för att afkunna din dödsdom.

— Håhå, håhå! menade Petter, så långt ha vi ännu inte hunnit. Hur var det nu igen? Säg om det en gång till, så att jag inte misstar mig och ger den som har fläcken hårstrået och tvärtom.

Flugan upprepade sin vers:

Den första har tyvärr, hå, hå!
En liktorn på sin lilla tå.

Den andra har — o hvilken harm! —
Ett hårstrå på sin liljebarm.

Den tredje är så söt och täck,
Men har uppå sin vad en fläck.

— Godt, sade Petter, nu har jag reda på saken. Du måste för öfrigt ha spatserat duktigt omkring på de ifrågavarande ställena, eftersom du vet så noga besked.

Och nu gick han och sade de tre högfärdiga féerna sanningen, hvilken de ej kunde förneka, ehuru de alldeles icke begrepo hur Petter fått veta allt det der. De höllo nu å sin sida sitt löfte och gåfvo Petter de trenne dyrbara skänkerna.

Han bodde mycket trefligt i palatset, sof förträffligt

under det perlstickade täcket med sin Karin, och diamanten på bottnen af tvättfatet sålde han samt köpte sig derför ett konungarike, öfver hvilket han regerade med mycken vishet. Flugan stannade qvar hos honom och uträttade allahanda små ärenden åt honom.

En dag skickade han ut henne för att leta efter en man, som skulle vara igenkännelig på en ofantligt stor näsa. Hon skulle göra sig underrättad om hur han befann sig och om möjligt föra honom med sig, på det han måtte bo i konungariket och ha en sorgfri ålderdom. Flugan fann den lille herrn i en ofantlig skog, gömd i en håla, der han åt rötter och drack rent klart vatten dertill. Så hade det gått baklänges för den lille herrn. Han kom nu till Petters hof och denne gjorde honom till sin förste minister, gaf honom ett palats, som åter blef kringspunnet med ett nät, samt några „damer“ till sällskap, hvilka denna gång ej voro några flugor och genom hvilka den lille herrn ej fick vidkännas några obehagliga efterslängar af sina nöjen.

Slut.

Ett Testamente.

(Några fragmenter ur en Repslagares memoirer.)

Då jag gick baklänges, gick det framåt, men då jag ville gå framåt, gick det baklänges.

Det händer icke sällan då arf skall delas, att gräl uppstår emellan arfvingarne; men genom testamente kunna sådana obehagligheter lättast undvikas. Med anledning häraf är det som jag nu fattar pennan, för att, innan jag slutar min oroliga bana, tillvägabringa ett sådant dokument.

Jag har många barn, ja så många, att jag icke vet huru många jag har; icke heller känner jag många af dem, eller vet hvar de vistas, ty de fleste äro som man säger: „födde utmed vägen“, och sådana blifva ju genom våra lagar arflösa; — grymma lagar! — Dessa barn, hvilka oftast tillkomma genom den innerligaste kärlek, då de s. k. äkta deremot ofta tillkomma under föräldrarnas kif och split, hvarföre skola de blifva arflösa?

Nå, som sagdt är, jag vill härmed under sundt förnuft och med fri vilja förordna, att alla mina barn skola åtnjuta lika rätt till allt hvad jag eger. Detta är dock obetydligt, ty Fortuna har varit mig högst oblid; dock anser jag, att efterstående fragmenter ur min förflutna lefnad icke äro den minst vigtiga delen deraf, hvarföre jag nu vill meddela desamma, under önskan, att någon beskedlig förläggare ville benäget sprida dem till mina vidt på jorden kringströdda arftagare.

Jag Lars Petter Wisselbom är född i Småland, — det gör dock föga till saken hvar jag är född, ty „inför vår Herre äro vi Småländningar allihopa“ — men lika godt; för att börja på rätta ändan, som man säger, är jag född i Wissefjerda Socken och Calmare Län. Jag är väl icke af någon hög börd, ty jag kan icke räkna mina anor längre än från gubben Noach eller på sin höjd från Adam; likasom jag icke kan skryta af hvarken egna eller förfäders idrotter eller hjeltebragder; men det som jag här vill meddela eder, mina barn, skall visa, att jag ändå varit med i verlden.

Ni torde härvid vilja invända: hvad skulle det väl då vara för någonting af värde att såhär bråka med; eller hvad intresse skall väl då kunna vinnas af edra meddelanden? — Men för att ge er ett närmare begrepp om hvad som dermed åsyftas, torde ni ursäkta att jag, innan jag vidare fortsätter teckningen, tar mig friheten att för mig sjelf draga några paraleller: En fattig adelsman, som i sin tid skördat ära och lagrar, stjernor

och band med mera dylikt, lemnar efter sig dessa herrligheter i arf, tillika med ett ädelt blod etc. etc. Nu kommer hans ättling och arfvinge ut i verlden. Ännu ung, lyser han som en sol i alla salonger och sällskapskretsar; på alla gator, der han far fram, skördar han ej annat än triumfer; alla stånd ge honom sin hyllning under det de hviska sins emellan: Se här kommer en Grefve, en Baron eller dylikt, en son af den der hjelten under det eller det minnesvärda slaget, den der store patrioten, som gjort så mycket godt för sitt fosterland; lefve hans ädle son! Alla det täcka könets ögon lita till den höge ädlingen; han dansar så väl, konverserar så lätt, rider utmärkt och skjuter säkert, o. s. v., allt frukter af hans vistande vid Carlberg och i hufvudstaden. Alla desse egenskaper tillikamed hans börd och hans faders förtjenster äro ju en säker borgen för att äfven han skall bli en stor man med tiden. — Men hvad sker? Fäderneslandet står på fredlig fot med alla nationer; patrioter och kloka hufvuden finnas här i rikt mått. Ingen framtid i ordets högsta betydelse visar sig för honom; med aldrabästa vilja i verlden kan han icke göra mer än hvad han gör: sköta sin tjenst och uppfylla sina pligter. Hvad blir resultatet? Jo folket säger slutligen: Besynnerligt! den der löjtnanten, majoren eller hvad han tituleras, har icke på långt när hunnit den ära, som hans fader förvärfvade; det måtte vara ett dumhufvud, han har alldeles vanslägtats; hur kan det vara möjligt? Följden blir naturligtvis den, att alla tala om hans faders förtjenster, men misskänna

honom, för det han ej som man trott åtminstone gått så långt, om ej längre på ärans trappa än hans fader; ja han sjunker i aktning, och det just på grund af denne sednares lysande bedrifter.

Nu deremot en fattig fan till Småländning: Han testamenterar sina barn ingen börd, intet ädelt blod, inga lysande förtjenster; och hvar skulle han ta detta ifrån? Han var torpare eller bonde. Hans bedrifter inskränkte sig endast dertill, att han for till städerna för att utvexla smör och ost mot sill; beck och tjära mot salt; bräder och kol mot bröd. På torgen skinnade han 10 madamer och blef skinnad af 20 igen; i rådhushäktet har han sutit 20 gånger för fylleri och oljud å gata och 10 gånger för falska vigter och mått; 10 gånger har han smugit sig undan från krogen utan att betala; 20 gånger har han fått örfilar för det han gjort dylika försök, som misslyckats, 50 gånger har han blifvit hotad af presterna för det han sett syner och fått uppenbarelser och i följd deraf predikat i stugor och under bar himmel på tunnor och annat skräp; flere gånger pliktat för lönnkrögeri och dylikt, eller med ett ord: det enda arf han lemnar efter sig är hvad man på civiliseradt språk kallar: ett dåligt namn och rykte. — Hans efterkommande ha en god utsigt för framtiden, de ha allt att hoppas. En sådan arfvinge behöfver endast bemöda sig att lefva anständigt och beskedligt, hller som om han ingenting förstår eller ingenting angår aonom, utan att vara hvarken hjelte eller patriot, och ella som se honom, alla som umgås med honom skola

utropa: Se här en son af den der Småländningen, som lurat så många, som lefvat så illa, den der dåliga menniskan; se hur ordentlig och hygglig likväl hans son är! Besynnerligt! Här har af ett ondt träd blifvit god frukt. Följden blir den, att han stiger allt mer och mer i aktning och det blott och bart på grund af hans faders mindre prisade bedrifter. — Besynnerligt! — men så är verldens gång.

Härmed kan det vara nog; vi återvända till Wissefjerda socken.

Min första sysselsättning var att valla getter; då började också min första kärlek. Grannen hade antagit en kringvandrande zigenarflicka till vallhjon, och „hennes ögons kanoner", var det, „som sköto eld i mitt hjertas krutkammare". — Det är icke enligt med min plan för dessa rader att göra några romantiska skildringar öfver mina älskarinnors egenskaper och behag; ty då skulle jag få skrifva flera volymer fulla deraf, utan jag går helt sonika förbi dem alla, undantagandes Martha (så var zigenerskans namn) hvilken jag är tvungen att föra fram på scenen, såsom en vigtig person i min tragedi, och om hvilken jag endast vill nämna att hon, oaktadt sin mörka hy, var utmärkt skön.

Vid femton års ålder gick det mig liksom vikingen: dagen blef mig för lång att vakta på gettren, hvarföre jag beslöt att försöka min lycka på annat håll, och begaf mig, med några vänner i sällskap, till Calmar för att sälja qvastar, samt blef der antagen i lära hos en hederlig repslagare. Jag vistades icke der länge, förr

än jag äfven skaffade Martha tjenst i staden. Vår kärlek ökades sedermera så småningom, till dess hon en vacker dag blef mor och jag far. Alla mina vänner och bekanta föllo nu öfver mig med bittra förebråelser för det jag kunde älska en sådan „tattarunge, hexa“ och dylikt, som de oförståndige lymlarne kallade henne. Följden blef, att jag beslöt att lurendreja mig bort från både henne och staden, och efter nödiga förberedelser var jag icke lång tid derefter en morgon på resa åt Carlskrona. Min dulcinea hade fått hum derom, och lagat sig i förväg ett stycke utom staden, der hon var mig till mötes. Hon förebrådde mig min trolöshet; men jag sökte lugna henne så godt jag kunde med hopp om min snara återkomst — nota bene för att slippa ifrån henne — men hvilket hon dock tycktes betvifla, emedan hon yttrade till slut: „Så res då om du vill; jag vet väl, att du har stora planer i syfte, och att du tänker förskjuta mig; men tro mig, dina planer skola icke lyckas dig; du skall aldrig blifva annat än repslagare.“ Dervid försvann hon åt sitt håll och jag åt mitt.

I Carlskrona hade jag ett par bekanta vid handeln, hos hvilka jag blef väl emottagen. Jag hade tänkt att äfven der fortsätta mitt lugna och fredliga handtverk, men i trots af Marthas profetia och på mina vänners lockande inrådan, öfvergick jag i deras sfer. Dessas förespeglingar, att varfvet vore ett riktigt Californien för stadens både grosshandlare och minuthandlare, de förre medelst leveranser, och de sednare genom en väl

ordnad „snicksnackhandel“ med varfspersonalen, gjorde ett ganska fördelaktigt intryck på mitt vinningslystna hjerta. Efter behöflig praktik i böckers förande, smörgåsars beredande, eller rättare bredande, bränvins mätande och profvande etc. etc., etablerade jag mig i en gränd såsom egen handlande. Förbigående alla särskildta detaljer i min rörelse, vill jag blott nämna, att jag samlade betydlig vinst. Min rikedom och min jargon banade mig väg till många goda bekantskaper.

På källrarne var jag en treflig broder; hos damerna var jag en adonis och på gator och torg ett lejon. — Men lyckans hjul vänder sig så ofta. En dag fick jag besök af en hel hop herrar „griphomines“, såsom de vid dylika tillfällen kallas; det var nemligen lagens och rättvisans tjenare. Deras skarpa blickar trängde sig ner i mina aldraheligaste källrar, hvarest de möttes af en mängd effekter, såsom bultar, spik, tågvirke m. m., som väl var af mig inköpt, men varfvet tillhörigt. Hur saken aflopp gör detsamma, men emellertid blef jag pank på kuppen, och till råga på olyckan fick jag uppbära hårda försmädelser (troligen för det jag var en så dålig gömmare), och tillochmed ur den församlade folkhopen hörde jag ett så gällt hånskratt, att det genljudade ända ner i venstra hvalfshålet. „Förbannadt,“ sade jag för mig sjelf, „men ännu måtte jag väl ha några gäss oplockade“.

Jag knallade mig genast af från Carlskrona med det lilla jag hade qvar, och inom kort tid var jag en ansedd kramhandlare i en skånsk stad. Det ville sig

dock icke bättre här, än att då jag var nära kulminationspunkten för min lycka, ramlade den med ens som ett korthus för vindfläktar. Jag hade en natt lyckligen praktiserat ett par lass packor med smuggelgods från sjöstranden vid en skogsbacke på vagnarna och dessa hade börjat sin skridt framåt till sin bestämmelse, då jag, som inkognito gick ett stycke förut, fick höra ett skott, ännu ett, och åter ett tredje längre ner åt skogen. Jag förstod nog signalen och hvarom fråga var, tog till fötterna och skyndade mig undan, lemnande forbönderna åt sitt öde. Då jag snärjde mig fram mellan buskarna, såg jag en qvinnogestalt skymta mig förbi och i detsamma hörde jag ett likadant hånskratt skalla i skogen som det, hvilket pinade mina öron i Carlskrona. — Resultatet af allt detta blef att jag väl sjelf slapp helskinnad ifrån affären, men min egendom måste springa.

I lika hög grad som modet faller vid den första motgången, lika högt stiger det hvarje gång en ny inträffar — åtminstone hos mig! — Nu måste jag rikta mina blickar åt annat håll. — Rikedom! var min enda lösen, mitt enda syfte. Och hvad är lifvet utan rikedom? —

Nu ville jag försöka min lycka på landet, och begaf mig upp till Kronobergs län. Der satte jag mig ned som landthandlare, och som mitt syfte hufvudsakligen gick ut på att med all makt och kraft samla rikedom, så — blef jag läsare. Jag samlade snart omkring mig ortens helgon och inrättade en helig orden i flera grader.

Första graden var öppen för alla, som ville hämta upplysning och tröst. I denna grad genomgick jag med min skarpa forskareblick alla medlemmarnas fysionomier, och med mina frågor utrönte jag allas karaktärer och tänkesätt. De, som yppade att de begått några brott, och dessutom icke sågo ut att vara några veklingar eller dumhufvuden, blefvo snart intagna i andra, tredje, eller ännu högre grader, allt efter deras ådagalagda skicklighet i yrket. Dessa grader bildade ett väl ordnadt röfvareband, som hade förmåga att hålla allt så hemligt, att de, som icke kommit längre än i första graden, aldrig fingo den ringaste aning om hvad som förehades i de öfriga graderna. Jag skrattade många gånger inom mig sjelf åt en del kärringar, som ville vinna inträde i de högre graderne; men som — enligt min uppfinning — dertill fordrades en *fullkomlig* hjertats renhet, så fingo de sitta och läsa, gråta och skråla både natt och dag utan att ändå komma vidare, emedan jag föresatte dem frågor, som de aldrig kunde besvara, men hvilka de „högre bröderne“ kände på sina fem fingrar.

Denna industri lyckades förträffligt i flera år och inbringade stora egodelar, men så hände det, att en ångerfull syndare af medelåldrigt utseende, med stora svarta polisonger och dito pipskägg samt plåsterlappar på näsa och kinder, inkom till oss under en gemensam andaktsstund och begärde biträde för sin själs frälsning, emedan han bekände sig vara en stor brottsling o. s. v. Vi omfattade honom med värma, och jag så

nog på hans tjufblickar hvartill han dugde. Som naturligtvis en med stora brott belastad syndare, enär han sedan allvarligen bättrar sig, kommer fortare i graderna än den som icke syndat så mycket, så dröjde det icke länge förrän han blef en stor man i *„det aldra heligaste“* — men antingen han var en *räf* mot orden, eller någon ond demon var med i spelet, vet jag icke; dock hände, att ett par dagar efter karlens upptagande i orden, kom kronobetjeningen, som om den varit fallen från skyarne, och inträngde i de gömmor, som ingen utom „Bröderna“ kände till och lade hand vid allt hvad vi förvärfvat, samt satt p för industrien, och liksom ett „tack för sist“, hörde jag ur hopen det förargliga hånskrattet, som jag hört ett par gånger förut då jag råkat i knipan.

Sedan nu så stora och så sinnrikt uppgjorda planer misslyckats, ansåg jag det icke vara möda värdt att vidare uttänka några nya sådana för ändamålets vinnande; så mycket mera som jag visste, att ödet var mig emot, alldenstund dylika företag lyckats förträffligt för så många andra. Äfven kan ni begripa, mina barn, att intet klokt hufvud nedlåter sig att med egen hand stjäla, röfva, mörda eller dylikt, ty sådant gifver merändels liten vinst, men har alltid svåra straff och fatala skandaler i följe.

Visserligen gjorde jag ännu några försök att bringa mig upp, men de voro i så liten skala, att de gerna kunna förbigås, ty de bestodo endast i några advokatknep, litet vingleri i hästbyte, dito i hazardspel

och dylikt, men vinsten deraf blef alltid qvar på krogarna.

Tidens tand, som gnager på allt jordiskt, hade under dessa händelser äfven mäktigt verkat på mig, så att jag var kommen till hög ålder, och då jag nu såg att zigenerskans spådom: „att jag aldrig skulle bli annat än repslagare,“ så väl slagit in, ty allting hade för mig gått baklänges, beslöt jag i följd deraf att egna min återstående verksamhet åt ett väl mödosammare, men dock lugnare lif; jag tog åter till hampan och är nu verkligen repslagare.

Härom qvällen satt jag ensam i min kammare och tänkte: det var fan ändå hvad jag haft roligt!... Hur många gånger har jag icke varit omgifven af lyckans och rikedomens strålglans!... Hur mången skön, tjusande sötunge har icke legat vid mitt bröst och suckat: ah! o! ack!... Hur mången enfaldig stackare har icke krökt sig i stoftet för att medverka till min välgång! — men hur har ock icke allt detta med ens kullbytterat?... Hvad har varit orsaken till detta sednare; ödet, eller någon elak menniska?.... jag kan icke lösa denna gåta.

Väl mins jag att Martha yttrade någon gång under det vi voro som lif och själ, att zigenarslägten merändels anses såsom ett afskum af menskligheten, såsom en afsky för annat folk, och såsom troll, hexor eller annat djefvulsskap; men att de i sjelfva verket äro fullt ut så goda som andra menniskor, och kanske ännu bättre i hjertat än mången annan då de blifva skon-

samt bedömde och behandlade; dock, tillade hon, ha vi just fördenskull, att vi äro så hatade och afskydda, inom oss sjelfva fast beslutat att hämnas, grufligt hämnas hvarje oförrätt vi lida; och härigenom hafva menniskorna tagit sig anledning att beskylla oss för hexeri, ehuruväl allt sådant går helt naturligt till. — Skulle det väl således vara Martha, som så grufligt hämnats?.. Nej, det kan ej vara möjligt.... Hur skulle hon alltid kunnat följa mig och upptäcka mina planer?... Nej det är ödet.... Bäst som jag så här satt och tänkte, öppnades dörren och en okänd person steg in. Det var en gammal man, klädd i en lång lappad rock, kortbyxor, och en stor masig käpp i ena handen. Ansigtet var betäckt med långt grått skägg, och i den andra handen höll han en gammal slokig hatt. Tyst och lutande gick han fram och satte sig på en stol. Sedan han hostat och suckat ett par gånger, sade han med dof och lidelsefull röst: „Ni är väl en af dessa lyckans gunstlingar, som med kloka uträkningar och vänskapsfulla intriger förvärfvat så mycket, att ni har råd att ge en gammal usling — som i fattigdom och elände grånat under smärtan af en skarp pil, som blifvit af en äreförgäten bof inskjuten i ett oskuldsfullt hjerta — en bit bröd och en dryck vatten.“ Förskräckt af ett sådant tilltal, som jag knappt förstod, svarade jag nästan omedvetet: „Hvad ni begär kan jag väl gifva, men rikedom har jag icke, ty ödet har alltid varit mig emot.“ — „Jaså, ni tror att ödet är orsaken till menniskans motgångar,“ sade han, „nej se i denna spegel,

der skall ni få se hvad som är orsaken till era.“.. Utan att vilja fortsätta detta mystiska samtal, gick jag fram till en gammal spegel som hängde på väggen. Hvad fick jag se i den?... Jo, bakom min bild, och ett hufvud högre än denna, såg jag en annan.... En kall rysning gick igenom hela min kropp; jag darrade i hvar lem;.. det var Marthas, zigenerskans, ansigte som grinade försmädligt mot mig.... jag tänkte... men innan jag hann tänka, skallade det välkända hånskrattet i mina örön och — bilden var försvunnen.

En Ordlekare-Historia.

En ung *skol*flicka uppsteg *o*tidigt en morgon. *O*vädret var *mann*grannt. Hon pådrog med skyndsamhet sin *ber*särk och *myr*stack sina små *kråk*fötter i *blå*strumporna, påklädde sig en *karaf*fin *tve*drägt af det vackraste *sat*tyg, hängde ett par *laxör*ringar i *lös*öronen, och framtog derpå ur sin *lik*kista ett *Lord*brokigt *tunn*band samt fästade detsamma med en *magnet*nål kring *butelj*halsen, och låt *tåg*ändarne *o*behagligt nedhänga öfver *gås*bröstet, omgjordade sina *Neder*länder med ett vackert skärp, och efter att med välbehag hafva *be*sett sig i *akter*spegeln, begaf hon sig ut på *slag*fältet; — man *ved*såg *obe*tydligt att hon *ut*rustat sig till ett *riks*möte. Väl utkommen på *strids*fältet, begaf hon sig till en vacker *p*edal och *öfver*satte sig på en *sträck*bänk, gjord af *o*gräs, samt *af*kastade nyfikna *Argus*blickar utåt *oför*vägen. Snart *för*närmade sig på densamma med *toi*lätta *trapp*steg en *konung* *mäster*man; på hans *bal*klädsel *in*såg man att han var en *stöfvel*knekt, tillhörande något af *eld*stadens regemen-

ten; han gnolade på en *jeremias* munter *kal*sång. Med *hand*klappande *socker*hjerta, skyndade *barn*flickan att *be*möta honom. Nu *för*följde många *kurra*gömma smekningar, och *musked*under det ljufvaste kärleksjoller upphann *Ha*man snart *pe*dalen. En smal *mot*gång *för*-ledde till en undangömd *hund*grotta i densamma. Dit begåfvo sig de unga tu. Framför ingången till *hund*-grottan *kata*låg en kullfallen *folk*stam i *bak*vägen; de *an*märkte den ej, och *för*föllo omkull i *ko*leran öfver densamma. Långtifrån att *dags*resa sig igen, blefvo de i *bo*stället *öfver*liggande, och fördjupade sig i hvar-andras åskådande. Under *jul*tiden hade *bond*flickans *fan*far, som inkommit i hennes *ko*rum och funnit *blom-ster*sängen *brot*tom *spa*nande *qvinno*råd begifvit sig ut att *under*söka sin *filo*sofi, *lak*så var flickans *ök*namn. Kommen i närheten af grottan *för*hörde han qväfda suckar derifrån. På *pale*tå smög han dit och *åter*fann — — — — Läsaren kan *ba*lätt *öfver*tänka sig den *griffel*tafla, som utbredde sig för hans *ögon*blick.

Den från sin *o*angenäma *kort*lek uppskrämde *blom-ster*älskaren *fast*tog sitt *spel*parti, lade *fisk*benen på *sill*nacken och kilade sin *lands*väg, utan *bar*rock och *rök*mössa. *Man*illa *af*klädd som han *gård*var, *be*mötte han under *o*färden en officer och blef af denne dömd till *bät*tre *hund*dagars *hus*arrest, och 25 *as*prygel, dels för sin ohyfsade *tve*drägt, dels för det han glömt att göra *an*rättning för sin förman. *Ber*så blef han *af*-straffad på färsk *o*gerning, *o*visst kostade detta på vår *stöfvel*knekt, som eljest var en *pat*rask *gås*karl.

*Sy*flickan *grannl*åter *upp*fördes *man*hem af sin vredgade *barn*fader. Denne *öfver*gaf henne till att börja med en *viol*sträng *skol*lexa, och förbjöd henne *länge*sedan att *utan*på en hel *skörde*månad *öfver*sätta sin *ko*fot utom *kakelugns*dörren. Här hjelpte inga *kalf*-böner, *filo*sofi måste *be*rätta sig *bak*efter sin *fan*fars *veder*vilja, *ko*gubben var obeveklig.

Mången *jul*qväll sedan älskaren *öfver*kommit på *tull*fri *nyst*fot, *öfver*gick han sina *duf*slag och *af*slog sina *met*krokar utanför *filo*sofis *tork*kammare, i *efter*-tanka att få *af*se henne, men *be*fallt var förgäfves, det var och förblef *bok*slut dem emellan.

Hin Ondes Besegrande.

(Theaterannons.)

Med benäget biträde af den, som bäst förmår utföra titelrolen, gifver undertecknad å Verldstheatern hvarje afton härefter som hittills

Hin Ondes Besegrande.

Tragedie i 3 akter

med kupletter, melodramer, duodramer, monodramer, tablåer och nationaldansar

af *O! Adam.*

Personerna:

Beelsebub.	*Megära.*
Pockers Mormor.	*Silenus.*
Abbadon, *Asmodeus* } Erkebenglar.	*Några nakna barn.*
Cerberus, Vaktmästare.	*Allfader.*
Några satungar.	*Michael*, *Gabriel*, *Uriel*, *Rafael*, *Ariel* } Erkeenglar.
Hela mörkrets här.	*Hela himlens här.*
En krögare.	
En ångbränneripatron.	
En mängd fyllhundar.	

Händelsen passerar på våren 1857:

1 akten i Helvetet.
2 d:o på Jorden.
3 d:o i Himlen.

Såsom ett litet prof på styckets dramatiska värde, hvilket man hittills tycks hafva mycket förbisett, meddelas här några scener, hvilka dock, för att icke skämma representationens åskådning, utgöra de minst sentimentabla.

1 Akten.

Theatern föreställer en sjö, som brinner af eld och svafvel. (För att lättast kunna utföra denna dekoration så naturlig som möjligt, uttappas på scenen några millioner kannor sprit, som påtändas.) I fonden ett omätligt svalg. Scenens zenith föreställer kratern af en vulkan, sedd inifrån.

1 Scenen.

Pockers Mormor, *Beelsebub*.

Pockers Mormor (hvars utseende är „obeskrifligt" fult)

(med hes röst) Nåå... hvad säger du om den nya bränvinslagstiftningen, min kärälskelige son?

Beelsebub

(med horn i pannan, rödblått, rundt anlete, stor eldröd näsa o. s. v.)

Jag börjar lugna mig, mormor lilla!

Pockers Mormor.

Hur så?

Beelsebub.

Jo si... hur hög bränvinsskatt de behaga bestämma, gör mej detsamma, bara det „*bränns*" i stort; ty nu ser jag att — gällde det än hela Plutus' kassakista, så bibehåller dock trolldrycken sin makt öfver menniskorna, och mina klienter, brännare och minuterare, inse detsamma, hvarföre de med fördubblade krafter arbeta i mitt intresse.

Pockers Mormor.

Nåå... väl *det* då... men hvem har du att tacka derför, månne?

Beelsebub.

Er, mormor lilla. Mormor må tro att min thron var temligen rankig sedan kung Gustaf, den Vasen, fördref mina trognaste anhängare, jesuiter, munkar och katoliker i allmänhet, från Sverige. Det var en het strid detder, och jag måste erkänna, att jag förlorade mycket af mitt anseende; men si då, mormor lilla! kom er uppfinningsförmåga i rätt tid, och jag satt åter stadigt på min thron. Ni upptäckte talismanen, och förtrollningen var bruten. „Bränvin“ ropades öfver jorden, och dess söner föllo mig till fota. Hvad nu dessa små revolutions-symptomer vidkommer, kan jag ej ännu ana några menliga följder.

Pockers Mormor.

Väl *det* då; men har du sport till Riksdagen nyligen?

Beelsebub.

Åja. Mina korrespondenter telegrafera då och då, när något af vigt för mitt intresse förehafves; men som depescherna äro få, måtte det vara bara skräp de ha för sig på Riksdagen. Jag väntar i öfrigt hvarje stund färska nyheter från „landet allt omkring“ genom mina erkebenglar.

2 Scenen.

De förre, *Abbadon* (nedstörtar från kratern).

Beelsebub.

Hvad nytt, min trogne tjenare?

Abbadon (intar en vördnadsfull position).

Nu, ers Majestät! har jag inbillat hela jorden, att hon skall förgås den 13 Juni detta år. Det är ett för-

färligt väsen deruppe. Och som jag blifvit understödd i mina bemödanden utaf kringresande kolportörer och konventikelhållare, så börjar en stor mängd hyckla bättring.

Beelsebub.

För att så mycket fastare falla i mina klor, sedan de sett att allt är „drift“. — Bra, mycket bra! Hur går det med religionsfrågan?

Abbadon.

Den är ännu icke diskuterad, ers Majestät; men vi hoppas på framgång. De våra göra allt för saken.

Beelsebub.

Bra!... går den igenom, skall en mängd skrymtarepartier och meningsstrider uppstå. Dessa skola gå så långt att de förbanna hvarandra och gifva hvarandra mig i våld. Bränvinets anhängare skola i gemen förbanna alla, som de med eller utan orsak kalla „läsare“, och desse skola också i ny och nedan förbanna bränvinssuparne. Resultatet blir — — *förbannelse.*

3 Scenen.

De förre, Asmodeus (nedkommer genom kratern.)

Beelsebub.

Hvad nytt?

Asmodeus.

Millioner upplösta äktenskap, dels genom mannens, mindre genom qvinnans otrohet; genom slagsmål, der mannen mördat qvinnan, stundom qvinnan mannen. Millioner makar utarmade; billioner mer eller mindre

blodiga uppträden m. m.; allt genom bränvin. (Alla uppge ett hemskt skratt.)

Beelsebub.

Hur går det med qvinnans emancipation?

Asmodeus.

Vet inte ännu riktigt.

Beelsebub.

Blir qvinnan myndig, skall detta bli konfekt på maten. Hon skall blifva mindre undergifven och ej dermed, som hittills stundom skett, „samla glödande kol på mannens hufvud“, hon skall blifva mera uppstudsig och pockande, hvarföre är att motse flera anledningar till husliga tvister och äktenskapsskilnad. — (Till en Satunge) Befall min vaktmästare komma fram! (Satungen flyger in åt fonden.)

4 Scenen.

De förre, *Cerberus* (kommer flygande från fonden).

Beelsebub (till Cerberus).

Bevara väl för alla forskande ögon från jorden våra arkiver, att ej vår politik blir bekant, och vi skola kanske förr än vi förmoda vinna en fullkomlig seger. Utsigten är god, och det är bränvinet samt dess uppfinnarinna vi hafva att tacka derför. Lefve derföre bränvinet! lefve Mormor!

T a b l å.

Abbadon och Asmodeus upplyfta Pockers mormor på raka armar, utbreda sina svarta vingar, hvarvid de inåtvända bilda en gloria öfver hennes hufvud. Hon sjelf håller en bägare med brinnande sprit i handen. En mängd satungar med hela mörkrets här ställa sig i en halfcirkel och uppstämma

Kupletten N:r 1.

Ända ifrån Adams fall,
Trallerall,
Ingen större list är funnen
Än att nu till Brännerit
hi, hi, hi!
Tages brödet ifrån munnen,
Eja! Hvilken lycklig stund
När som hela jordens rund
Lärde sig att bränna,
Och så bränvin känna.

Vi för Mormor böja knä,
hä, hä, hä!
Hon har medlet funnit,
Hvarmed vi i snaran fått
Stort och smått,
Öfvervälde vunnit.
Lefve Mormor många år,
Ja, så länge jorden står!
Tan i ring nu alla!
Hopp faralleralla!

(Hela mörkrets här tager i ring och dansar en helvetesdans. Beelsebub aftager sina bägge horn, sätter ett i hvardera näsborren och exequerar musiken.)

Ridån faller.

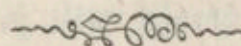
Såsom prof på det helas värde må det anförda vara nog. 2:dra och 3:dje akterna förbigår jag så mycket heldre, som händelserna i andra akten hvälfva sig i och omkring en krog samt i tredje akten passera i paradiset, på hvilka ställen den ärade publiken helst torde vilja vara med.

B. R. N. Winström.

Visor

och

smärre rimmade stumpar.

Potpourri

(På mångahanda kända melodier.)

O! hvi står du der så ensam?
Hulda —
— Skymning, sänk dig neder
Öfver våra trötta sinnen,
Kom —
— lilla flicka, valsa med mig,
Valsa med mig, valsa —
— med mig det kan du väl få,
Men mitt unga hjerta, får —
— jag ej ditt hjerta, så
langa hit en sup och sup, och får jag
ej ditt hjerta, så langa hit en —
— gång var jag mycket,
mycket kär, Skål! min bror för alla
gamla minnen, Jag —
— spelar och jag
dansar, jag sjunger och jag ler,
Och —
— rumla om med flickorna,
Kyssar ge och kyssar ta,
Är ett muntert tidsfördrif, ett —

— an går, sjung hopp
falleralala, och ett har
— du hört min malheur
i går, den var sänd af hin Onde,
Gud bevars för en stund —
— om äfven vaken
drömmer jag, under Nordens kalla
vinter —
—'n rasat ut bland våra fjellar,
Drifvans blomster smälta ned, och —
— inte har jag ondt i den tån,
i den tån, i den tån, och inte har jag
ondt i —
— den gang jeg drog afsted,
den gang jeg drog afsted, min Pige
vilde med, ja min —
— Huldgudinna du!
Mitt svärd, hvad vill du —
— gamla, du friska, du fjellhöga
Nord! du tysta, du —
— lille Pige med det gullgule hår,
Hvarför månd du der så tankefuld står,
Känner du —
— min moster Fröken Hoppenrath?
Hon, som bor på Dragarbrunn
och håller mig med —
— fröjd uti sinnet och
glaset i hand, med kinden i lågor
och hjertat i —

— Sverge ligger en
skogrik trakt, och Värend månde
den heta, en gång i —
— Norden vexer en
ädel stam, dess åldriga krona —
— för Svearikes länder,
Ja om jag komme midt, uti —
— en dal af ljuflig dager,
Jag såg en Rosa vexa opp,
Hon stod så tjusande, så —
— lunkom vi så småningom
från Bacchi buller och tumult,
till —
— skogs en liten fågel flög,
Från sommarhimlen blå —
— sen nu alla, hör böl-
jorna svalla, åskan går.
Venus vill befalla, der —
— satt en käring och spann,
uti sin lilla kammare,
och bultade med —
— Ingen på jorden vill
jägaren byta, ty helsan han
dricker ur —
— Svenska hjertans djup en gång,
en samfäld och en enkel sång,
som —
— liga skryta med sitt
Götheborg, andra i Stockholm

upp och neder vilja ränna,
Somliga tänk —
— någongång då du en
blomma plockar, på den hvars
lif —
— är en våg, som röres
en tid, i svallande tåg,
vid vindarnes strid.
När lugn blir på haf och vinden
är tyst, då slumrar hon af
vid stranden hon kysst.

En Vårdag.

Yngling, du som i ditt hjerta
Träffats af en flickas blick,
Känner du ej rusets smärta,
Tror du ej att gift du fick?
Nej, du tror att all din lycka
Lyser ur dess ögonpar,
Och den kyss du nyss fick trycka
På dess mun, — var lyckans svar.

Se på mig, och du skall finna
Om du dig väl dårat har,
Jag är lik hvarenda qvinna,
Som blott räknar vårens da'r.

Jag än mild och ljuf mig visar,
Andas kärlek i hvart drag,
Plågans smärta ömt jag lisar
Vid en flägt af mitt behag.

Men vid minsta nyck jag vänder,
Köld och tårar blott jag ger;
Död åt mången älskling sänder,
Och fast kall, jag likväl ler.
Än min drägt förtjusning väcker,
Fast med halfklädd toalett,
Men då mot er skälmsk jag räcker
Någon blomma fin och nätt.

Säg, kan du dig ändå tänka,
Att en mö med så'nt humör,
Någon sällhet dig kan skänka —
Utan blott ditt lugn förstör.
Ack jo, tro det; ty hvar tös
Bilden af en vårdag är,
Skön och mild, men kapriciös,
Väcker hon dock ditt begär.

Den lurade mannen.

En man, som gifte sig med pengar
Och fick till hemgift sig en fru,

Sof aldrig uti egna sängar,
Men mest hos „lilla söta du“
En kammar-jungfru täck och nätt,
Af frun hon kallades Lisett.

En qväll, när mannen gått på krogen,
Satt frun helt ensam med Lisett.
„Ack, nådig fru! jag fått i hågen
Att ställa till en amurett
Emellan nådig frun och han,
Som ju ska' kallas hennes man.“

„Ack!“ suckar frun — „jag aldrig njutit
De fröjder äktenskapet ger;
Han har mig ständigt från sig skjutit,
Jag tänker derpå aldrig mer.
Jag vet han ständigt älskar dig,
O, om blott *en gång* äfven mig!“

Lisetts förslag att byta ställen
Med frun för natten, blef bestämdt,
Och när som mannen kom om qvällen,
Fick intet enda ord bli nämndt;
Ty — „när han talar, svara blott
Med smekningar och annat smått!“

Vår man kom hem, gick till sin flamma
Som han det gjorde hvarje qväll.
Hur se'n gick till gör oss detsamma;
Men frun var riktigt öfversäll.

Och mannens „lilla söta du“
Var aldrig förr så söt som nu.

Men se'n, när solen börjat lysa
Och han sin Aphrodit fick se,
Han började att genast rysa,
Samt bums ur sängen hoppade.
Och ropte ack! och o! och hu!
O qvinnolist! — det var min fru!

Vackra Hilda på Schweitzeriet.

(Mel.: När månan vandrar på fästet blå.)

Se'n Hilda kom uppå Schweitzeri't,
Så har det blifvit för löjligt,
Ty förr så kunde jag gå förbi't;
Men nu är det platt omöjligt.
Förr syntes jag ej på hela veckan,
Nu går hvar dag jag och ser på flickan
På Schweitzeriet.

Hon står vid disken, och ler så blidt
Som uti qvällen en stjerna,
Och derför gör jag min lilla titt
Så ofta, ack och så gerna.
Jag kan ej hjelpa't, jag är förryckter!
I Hildas famn ville jag bli tryckter
På Schweitzeriet.

Men hon, hon vill ej, det är för hårdt!
Hon älskar säkert en annan;
Jag kan ej hjelpa't, fast det blir svårt,
Jag söker tröst uti kannan, —
Men om jag gör det, och vågar risken,
Så måste jag ju gå fram till disken
På Schweitzeriet.

Då får jag åter de ögon se,
Som så mig hafva förtrollat,
Och lilla munnen, samt tänderne,
Som denna olycka vållat,
De läppar äro så ljufligt söta!
Ack! om min mun kunde dem få möta
På Schweitzeriet.

Om jag fick kyssa på mun ibland,
Så blef jag visst litet galen,
Då kom jag fram med min djerfva hand
Och lyfte litet på schalen
Och kysste barmen samt liljekullen,
Som smakar bättre än mandelbullen
På Schweitzeriet.

Men fy! jag börjar bli oförskämd
När jag vill skönheten prisa,
Dertill var visst icke lyran stämd,
När jag begynte min visa,

Men sådant plägar ju alltid trifvas
Bland vänner, som utaf punschen lifvas
På Schweitzeriet.

Ack, om jag ägde en million,
Och dertill hundra Riksdaler!
Jag köpte titel utaf Baron,
I trots af alla kabaler.
Men Hilda skulle jag enlevera
Att hon blef borta, och ej fanns mera
På Schweitzeriet.

Vi skulle lefva ett englalif,
Ha i Italien en villa,
Befriade från allt bråk och kif,
Vi skulle lefva så stilla.
Och rätta oss efter påfvebullan,
Ge fan båd Sverge och hela rullan
På Schweitzeriet.

Men här jag diktar båd härs och tvärs
Och sitter ensam och mumlar!
Skall detta blifva min sista vers? —
Jag tror jag går ut och — rumlar!
Hvart styres kosan i sena qvällen? —
Jag måste nödvändigt se mamsellen
På Schweitzeriet.

Asplöfvet.

I parken under aspen jag satt en gång så säll
Med *henne* vid min sida en vacker sommarqväll;
Jasminer och syrener stod' i sin skönsta skrud,
Men inom knoppens fängsel, så blygsam som en brud,
Dock rosen ännu dröjde så glödande, så varm,
Med vårens hela längtan i rund, jungfrulig barm.
Den skälmske Zephyr lekte inunder högan loft;
Än dröjde han berusad i parkens rosendoft,
Än öfver insjöns vågor han dansade så glad,
Än hviskade han sakta emellan aspens blad.
Jag kan ej öfversätta hans ord på något språk,
Men J, som älsken, gissen det säkert utan bråk.
Från skogen uti fjerran hörs näktergalens sång,
Och jorden andas hvila och vällust på en gång. —
Men bakom täta häcken, der skymning låg alltre'n,
Vi sutto helt allena i månans milda sken
Uppå en liten mossbänk, inbjudande och grön,
Den hade plats för tvenne och var så mjuk, så skön. —
Och *hon!* Hvad hon var herrlig; hon var blott sjutton år,
Hon svärmade, hon glödde, en ros uti sin vår;
Omkring min hals hon lindat de mjuka armar två,
Halft drömmande tillslutet var ögats mörka blå;
Hvad sade denna smäktande blick? Jag vet det ej;
Men hvad den också sade, så var det inte „nej!" —
Ha, mina läppar brunno! Hur häfdes hennes barm!
Hvar kyss en låga tände, hon var som eld så varm;

Hon slöt sig tätt intill mig, hon hviskade mitt namn,
Och darrande, utom sig, hon sjönk uti min famn....
Då — föll ett blad till marken från aspens höga topp
Och, skrämda af dess prassel, vi båda flögo opp.
— — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — —
Jag har gömt bladet troget, jag skall det gömma så
Bland mina kärleksminnen. Hvar gång jag ser derpå,
Så tänker jag på henne. — Ack ja, nu är hon gift,
En välbeställd pastorska nå'nstans i Skara stift —
Men han, den gode pastorn, han vet ej han för hvad
Han står i skuld hos detta, just detta lilla blad!

Den öfvergifna.

„O! trohet, trohet, du är stor i norden!"

Jag minns den ljufva tiden just som i går,
då oskulden tätt följde i mina spår.
Visst följer än en „oskuld", men det är illa,
ty denna är förkroppsligad, hon, den lilla.

Jag var en bygdens tärna, en landtlig tös,
ej utan dygd och fägring — förlåt, jag nös! —
För min skull många gossar så dystra gingo:
de önskade så mycket, men — intet fingo.

Då fick jag se en löjtnant — han var så söt!
Att fånga honom, var hvad jag straxt beslöt.
Det lyckades mig också; han bet på kroken:
snart var han dödligt pinkär i mig, den token.

Jag minns en qväll. I lunden då möttes vi —
sekunden likt, for timman i smek förbi.
Han frågte: „Älskar du mig?“ Jag svarte: „Ja, men“...
och göken gol sitt „Kucku!“ liksom till amen.

Se'n sågos vi i lunden mest hvarje dag —
den som ej sist kom dit, var — kanhända jag; —
och der, vid alla stjernor på fästet gånga,
om tro och kärlek svuro vi eder många.

Jag kände mig så lycklig, jag var så glad;
ej kunde då jag ana — jag vet väl hvad.
Jag trodde, jag, om glädjen att jag fått fatt'en,
men då kom olyckan som en tjuf om natten.

Och ej hon öfvergaf mig — jag minns det, jag —
men följde mig och tilltog för hvarje dag.
Till slut hon också blef mig så tung att bära
att jag på goda skäl såg min ofärd nära.

Slik ofärd är för *fruar* en lustfärd blott,
men ej för mig och andra, som *man* ej fått...
Jag derför grät beständigt. Min löjtnant, ve mig!
han hade mera hån, han, än tröst att ge mig.

„Hvad! menar du *förbannadt* ditt tillstånd är?
o, nej, säg icke så, lilla vännen kär!
Tvärtom, det är *välsignadt*, och du bör medge
att det ger mindre orsak till sorg än glädje.“

Bäst så han med mig skämtade uppenbart,
for han en dag ifrån mig — jag vet ej hvart!
Jag svor att följa efter, om ock till Ryssland,
men orkade ej längre än blott till — Stockholm.

Min löjtnant kom ej åter: han mig bedrog,
och så vardt jag då straffad tillräckligt nog...
Gån ej, o flickor, qvälltid i gröna lunder,
ty j, så väl som jag, kunnen duka under!

Mameluckerna.

De satans mameluckerna
Förtjenat ha sin egen visa!
Långt värre än kalmuckerna
Dem täckna bär jag ville risa.
Är benet smalt, är vaden klen,
Må flickan gerna skynke ge dem,
Men har hon täcka, vackra ben,
Må hon väl kunna låta se dem.

Jag alltid drar så djupt en suck
När på ett vackert ben jag tänker
Och plötsligt ser en mameluck,
Som ända ner till skon sig sänker.
Då tycker vanligtvis jag så:
Det hör ej till den goda takten
Att släppa neder sin ridå
Förinnan man har slutat akten.

På gatan uti månans sken
Jag ser en mö, en liten rar en
Med fylliga och hvita ben,
Lätt trippa fram på trottoaren.
Jag skyndar dit med eldad håg,
Men stannar som af ormgadd stucken:
Det vackra hvita, som jag såg,
Var blott den satans mamelucken.

Så mången ljuflig illusion
Jag likt en såpbubbla sett sprucken
Se'n flickor, enligt „goda ton",
Begynnt begagna mamelucken.
Ve den, som detta plagg fann opp!
Må under ångrens qval hon sucka
Och samvetsaggens bistra tropp
Må hennes barm jemt „mamelucka"!

Kyssen.

Min egen lilla Selma, du bad mig nyss
att svara på den frågan: „*Hvad är en kyss?*“
Att öfver slik begäran jag blef förvånad,
ursäktligt är, då re'n jag dig kysst en månad.

Om blott jag finge ge dig ett *muntligt* svar!
men, att mig det förbjuda, nog grym du var.
„Nej, jag vill ha ett skriftligt, min fine herre!“
så var ditt sista ord, ack, för mig dess värre.

Att hitta på i brådskan ett *eget* svar,
dertill är jag ej mäktig, är jag ej karl.
Håll derföre till godo, du lilla skälma,
att hvad som nedan följer, är långods, Selma!

„*En flicka är ett värdshus. Fördenskull är*
den kyss, som mannen gifver sin hjertans kär,
uti den öfre våningen blott en fråga
om ej uti den nedre“ — — men skall jag våga?

Dock, som ej halfqvädd visa du fatta kan,
så måste jag då gripa mig verket an
och fara fort med svaret. De orden fyra
för meningen ä' nog: „— — *finnes rum att hyra.*“

Minnesblomma från en Karlbergsbal.

„Säg“, frågte lilla Jenni i all ära
sin kavaljer — en skägglös dundergud —
„få herrarne då ej mustascher bära,
är derpå verkligen så strängt förbud?“
Kadetten svarade: „Visst få vi ha,
men endast — under permissionerna.“

Ragnarök.

Brage.

Nu är den värde vännen död;
Bror Balder dricker mer ej mjöd
I våra salar; lekar sluta,
Gudinnorna de gå och luta
Se'n han den fagre guden dog
Och skäl att sörja ha de nog,
Ty man deraf har mycket spått:
Ja! mycket ondt; men intet godt.
Man tror det skall bli' Ragnarök,
Det blir att lägga lax på lök;
När bäst man går i nöd och sorgen,
Så komma krigets ljud till borgen,
Och hvem skall då försvara mig,
När hvar en är gudsnådelig
Och går och hänger läpp så länger
Och bara gnolar sorgesånger?

Thor.

Håll käften, du nötknäppare!
Om du det kan för alnar tre
Af lin, som hänger ner från truten
Så tungt, att kanske nu tillsluten
Din käk (med bautastenar i
Och pratad ledlös) ej kan bli.
Men här finns arm, som nog kan krossa
Båd' Midgårdsorm, och Hel, den tossa!

Frey.

Tig, åkare, låt gubben nu
I fred! kom, så vill jag dig bju'
Uppå en liten knaber, broder.

Thor.

Tack! (dricker) den var, ta mig fan, rätt goder.
Skål Vallpappa, med vishet djup,
Att den föröka tag en sup;
Sitt ej och tänk på politiken,
Snart få vi nu kalabaliken
Och då är bättre i sitt skrof
Ha något godt, än, med förlof,
Sig hungrat ut med att blott tänka,
Som oss ej någon kraft kan skänka,
Och proppat skallen med mång svår
Och dristig plan, som slut ej får,
Och fåfängt oftast tankar visa,
Likt när en so skall till att grisa
Och blifver slaktad straxt förut,
Att ynglet man får kasta ut

På sophögen. — Njord! fan besitta,
Sitt ej så trumpen der och titta
Uti ditt tomma toddyhorn. —
Har på en loppa du fått korn,
Du bålde jägare? Och Uller!
Jag tror, att du är redan fuller,
Du står och raglar der i vrån —

Oden.

Nej gubbar! Kanske innan må'n
Sig åter tänder, ha vi alla
I gräset bitit; och att kalla
Mig vis jag vill ej, och jag kan
Ej visa prof; ty hvarje man
Vet väl, att Mimer, satans katten!
För blott en usel slank af vatten
Mitt öga fick; jag skull' bli vis;
Men blef blott enögd rimligtvis,
Då ögon blott jag hade tvenne
Och osymmetriskt blef mitt änne;
Det är hvad hittills jag blott rönt
Af vishets-elixiret skönt.
Men, har en vis idé jag fattat
Nå'ngång se'ndess han ögat snattat,
Så är det när jag säger skål!
Vi laga till en dugtig bål,
Och än en lustig stund vi göra
Oss ska', förr'n på vårt ena öra
Vi hvila slagna allihop...
Tag fram ur vrån tre konjaksstop.

Som, Njord, ditt välde snart går under,
Så visa förut än ett under
Utaf din stora, höga makt
På elementren; lägg dig vakt
Vid kitteln, blås af alla krafter
Och elden brinna låt, att safter
Snart sjuda upp i bubblor mång'!
Du Tyr, som står der styf och lång,
Gör nytta för din ende näfve,
Rör om, att snart sig drycken häfve
Så klar och skön likt vattenfall,
I hornen något mera kall.

(Drycken är färdig och lyftes af.)

Brage.

Skål! nu är allting färdigt, gudar!
Men bränn ej era tungors hudar,
Att J ej skråla kunnen med
Och falla in just med besked
Och sjunga dugtigt ut och ropa — —

Forsete.

Hut Thor! tag icke alltihopa.
Rättvisa, bror, och jemlikhet,
Det är mitt valspråk, som du vet.
Men fram med Thelyn, kära Brage.

Vale.

Han ligger redan på sin mage.

Oden.

Hvar är vår tappre, säkre Tyr?

Vale.

Han ligger der i vrån och spyr.
Och se der borta ligger Höder;
Jag tror så visst, att han är döder.

Vidar.

Nej pina dö! så'n satans so,
Han smutsat ned min stora sko.

Thor.

Nej nu behöfves luft, jag känner;
Ty min skallmeja rigtigt bränner.
Är ingen ut mig följa vill?

Oden (suckar).

Den som blott hade sig en sill!

Thor.

Då går jag ensam ut i skogen
Till Heimdall, han uti lönnkrogen.

Forsete.

Det var mig en förbannad torst!

Frey.

Tramp' foten ej af Gullinborst!

Thor.

Nu damp ock Frey inunder borden.
Frid då med hela svinahjorden!
Jag tror den bäste deribland
Är den på fyra ben, minsann!

(kommer till Bifrost och ser Heimdall med hornet för munnen)

Se der står han, den gamle skälmen,
Han öfver näsan dragit hjelmen —
Jo! jo! jag vet nog jag hvarför

Man sa', att han så väl ju hör.
Af fyllan har han blifvit dålig,
Han hör ej mig; men står så tålig
Med horn för mun, fast intet ljud
Han kan få fram; en skröplig gud.
(skriker) Hvad gör du, som der står och lutar?

Heimdall.

Jo bror! jag står ju här och tutar.

Thor.

Jag hör dock endast „kluck" min far!

Heimdall.

Så låta alla tutingar.

Thor.

Jaså, din skälm! är så du tutar?
Låt mig också, förrän du slutar,
Få ta en liten tuting, bror. —
Siså! nu kull den satan for.
Då lägger jag mig ned bland gräsen
Och somnar ifrån detta väsen.

(Han lägger sig att sofva.)

(Munkar inkomma.)

En munk.

Nu äro gamla gudar weg,
Nu gå vi öfver Kidrons bäck
Och slå oss ned —

En annan.

Se här en kutting.

En annan.

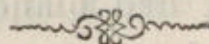
Den innehåller säkert „tutting."

Kom gå vi till de gudars hem;
Nu sofva de.

(De komma in i Valhall.)

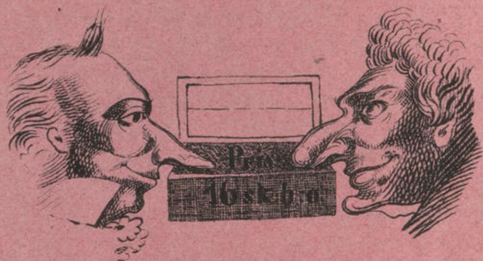
En munk.

Vi ta en kläm
Och pröfva sedan här på musten,
Som de i hedeniska lusten
Ha sölat i; kom gubbar, nu
Ska också vi ha lustigt ju.
Hej skål, vi nu vårt välde vunnit;
Att få delirium de hunnit,
Som supit så mång' hundra år.
Nu makten till oss öfvergår!
Vräk ut dem och gör intet stök —
Så är fullbordad *Ragnarök.*

Tjufpojken

1858.